

[Behnke]

tion og sige deres mening osv. Jamen aktstykket lå i Folketingets Finansudvalg, det lå ikke i Folketingets Trafikudvalg, og det er i Folketingets Trafikudvalg, man har mulighed for at komme i deputation. Det er i Folketingets Trafikudvalg, man har mulighed for at komme med de partsindlæg, man nu måtte have, uden at man af den grund har adgang til aktstykket, fordi det netop ligger i Folketingets Finansudvalg.

Dette er næppe tidspunktet at diskutere, hvorvidt demokrati er mere eller mindre bureaukratisk. Jeg vil blot konstatere, at den lidt behagelige styreform, der hedder diktatur, netop er kendetegnet ved, at ingen overhovedet får mulighed for at få indsigt i tingene, og derfor kan der næppe være ret meget papiromsvøb ved tingene.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Lilli Gyldenkilde):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Trafikudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

4) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 5:

Forslag til folketingsbeslutning om kompenserende støtte til erhvervsdrivende ved vejarbejder m.v.

Af Glønborg (KRF) m.fl.
(Fremsat 9/10 90).

Forslaget sattes til forhandling.

*Forhandling***Trafikministeren (Knud Østergaard):**

Jeg har selvfølgelig forståelse for den holdning, der ligger bag det foreliggende beslutningsforslag. Vejarbejde kan være belastende for private erhvervsdrivende og derfor påføre de erhvervsdrivende ulemper og tab.

Alligevel finder jeg ikke, at dette forslag er egnet til at løse de problemer, forslagsstillerne ønsker at løse. Ordningen vil være dyr for skatteborgerne og for kunderne i de offentlige forsyningselskaber. Den vil være tung at administrere, og det kan i høj grad diskuteres, om den vil blive rimelig og retfærdig.

Med hensyn til at indføre – det står der i forslaget – pligt for offentlige myndigheder til at informere borgerne forud for vej- og ledningsarbejder, der berører adgangsforholdene til deres ejendomme, vil jeg gerne understrege, at det er normal praksis, at grundejere får en sådan orientering. Det gælder altid, når grundejere berøres direkte af det pågældende arbejde, f.eks. ved arealafståelser. I det hele taget gælder det, at grundejere, hvis adgangsforhold forringes under vejarbejder, får underretning i form af orienteringsmøder, gennem orientering i dagspressen eller ved omdeling af breve.

Det er normalt kommunen som vejmyndighed, der sørger for denne orientering, men undertiden kan forsyningselskabet påtage sig opgaven efter aftale med vejmyndigheden.

En bestemmelse i vejlovgivningen, der forpligter myndighederne til forhåndsorientering i forbindelse med større vej- og ledningsarbejder, er derfor overflødig. Pligten gælder i dag som led i en god og fornuftig forvaltningspraksis.

Der er mange former for vejarbejde, der berører de omkringliggende ejendomme. Der kan være tale om pludselige skader i forbindelse med ledningsbrud, mindre arbejder af kort varighed, opgravninger, alt sammen noget, hvor problemerne let kan løses, modsat store arbejder, der kan trække ud i månedsvis. Arbejdet kan vedrøre forretningsgader eller villaområder, mange eller få lodsejere.

Det er min opfattelse, at problemerne må løses under hensyn til de konkrete forhold, og at det ikke er hensigtsmæssigt at indføre faste forskrifter om høring af bestemte organisationer og orientering af grundejerne. Det vil ikke være i overensstemmelse med afbureaukratiseringstanken at indføre faste regler på et område, hvor vejvæsenet har mulighed for at vælge den konkret mest hensigtsmæssige løsning.

Jeg kan naturligvis ikke afvise, at der kan ske fejl, som at en kommune forsømmer sine forpligtelser til at oplyse om forestående vejarbejder af denne karakter. Men det problem kan lø-

[Trafikministeren]

ses og må løses ved en henvendelse til kommunen eller i sidste instans til Trafikministeriet, der er klagemyndighed i sådanne sager.

Forslaget om at udbetale en standarderstatning til erhvervsdrivende, når adgangsforholdene midlertidigt er forringet, betyder, at der skal betales erstatning efter en summarisk regel på et område, hvor der i dag helt konkret tages stilling til erstatningskrav af enten domstole eller af særlige erstatningsfastsættende myndigheder. Der er også gode grunde til at se helt konkret på sådanne erstatningskrav, hvis resultaterne skal blive rimelige for begge parter. I forvejen hænger krav om erstatning for midlertidige ulemper under vejarbejder sammen med andre erstatningskrav, f.eks. vedrørende arealafståelse.

Når man vurderer krav fra en erhvervsdrivende om erstatning for ulemper, er det rimeligt at vurdere, om der overhovedet er tale om, at ulemperne har medført et tab, eller om nedgangen i omsætningen skyldes helt andre forhold.

Man kan også vurdere de fordele, som anlægget medfører for ejendommen. Er det rimeligt at betale erstatning, hvis der er tale om ulemper i forbindelse med ledningsarbejder, der giver den handlende bedre forsyning af el, af gas eller af varme? Skal der betales erstatning, når vejarbejdet, som det f.eks. var tilfældet på Strandvejen gennem Hellerup, bl.a. har til formål at sikre en gades overlevelse som handelsgade? Skyldes omsætningsnedgangen de midlertidige ulemper under arbejdet? Er den ikke snarere en følge af en ændret udformning af tilkørselsforholdene som led i vejanlægget? Det kan også være tilfældet.

En summarisk erstatningsregel på dette område kan ikke tage stilling til alle disse spørgsmål, som i dag vurderes konkret inden for erstatnings- og naborettens rammer af vej- og ledningsmyndigheder, taksationsmyndigheder og domstole. En enkel, massiv regel vil meget dårligt kunne indpasses i den normale behandling af erstatningskrav på området.

Samtidig må jeg fremhæve det helt principielle udgangspunkt for grundejernes retsstilling i forhold til vejene. Veje er en forudsætning for, at grundejerne kan udnytte deres ejendom, men de får dermed ikke noget erstatningskrav, hvis vejene med tiden undergår forandringer, det være sig varige eller midlertidige.

En erstatningsretlig særregel skulle helst stå i rimeligt forhold til de erstatningsmuligheder, der i øvrigt foreligger for grundejerne ved vej-ombygninger og vejomlægninger. De er forholdsvis beskedne, fordi det i erstatningspraksis er almindeligt antaget, at de goder, der knytter sig til beliggenheden ved en vej – bortset fra retten til at komme ud til offentlig vej – alene er en mulighed og goder, som den handlende ikke vil kunne regne med foreligger i al fremtid.

I overensstemmelse hermed må jeg afvise det foreliggende forslag.

Eva Fatum (S):

Kristeligt Folkepartis beslutningsforslag er delt op i to punkter, nemlig for det første et forslag om kompenserende støtte til erhvervsdrivende, der midlertidigt påføres et driftstab som følge af vejarbejde, ledningsarbejde m.v., for det andet et forslag om at pålægge offentlige myndigheder pligt til at forhåndsinformere borgerne om sådanne vej- og ledningsarbejder. Jeg vil kommentere dem i denne rækkefølge.

Vi kan i Socialdemokratiet have stor sympati for de erhvervsdrivende, der påføres et driftstab af den ene eller den anden årsag, ingen tvivl om det. Men beslutningsforslaget er efter vor mening så løst formuleret, at det er svært at forestille sig lovens rammer og mulige konsekvenser. Kristeligt Folkeparti skriver i bemærkningerne:

»Beslutningsforslaget tager derfor sigte på, at erhvervsdrivende, der på grund af ekstraordinære begivenheder såsom vej- og ledningsarbejde påføres et indtægtstab, kan opnå økonomisk kompensation herfor hos den statslige, amtskommunale eller kommunale myndighed samt andre, der forårsager indtægtstab.«

Jeg vil gerne spørge: Gælder forslaget kun enkeltpersonedejede forretninger? Eller hvordan har Kristeligt Folkeparti tænkt sig at give erstatning til aktie- eller anpartsselskaber og ud fra hvilke beregninger?

Mit næste spørgsmål er: Hvad forstår Kristeligt Folkeparti ved »ekstraordinære begivenheder såsom vej- og ledningsarbejde«? Er »ekstraordinære begivenheder« også omfartsveje uden om den vej, hvor den pågældende erhvervsdrivende har sin forretning? Eller støjgener, f.eks. på grund af etablering af en ny jernbane?

[Eva Fatum]

Spørgsmål 3 lyder: Hvordan forestiller Kristeligt Folkeparti sig, at man skal kunne beregne et indtægtstab på grund af ekstraordinære begivenheder i disse for vort land så ustabile tider?

Spørgsmål 4: Har Kristeligt Folkeparti overvejet, om erstatningen skal betales tilbage, hvis et eventuelt vejarbejde senere viser sig at være en rigtig god forretning på lang sigt? Her tænker jeg bl.a. på etablering af parkanlæg, gågade uden for den erhvervsdrivendes forretning eller en parkeringsplads.

Med andre ord afviser Socialdemokratiet den første del af beslutningsforslag nr. B 5.

Derimod kan vi være positive over for forslaget om at pålægge offentlige og andre myndigheder pligt til at forhåndsinformere borgerne om vej- og ledningsarbejde. Denne forhåndsinformation mener vi dog sker i stor udstrækning i dag.

Hvis Socialdemokratiet kan medvirke til en endnu bedre koordinering af vejarbejder, så vil vi gerne arbejde videre med dette forslag, enten via lovgivning eller som en opfordring om ganske almindelig høflighed over for sine medmennesker.

Flemming Hansen (KF):

Hvor ejendommeligt det næsten kan forekomme, så kunne jeg faktisk have holdt den tale, fru Eva Fatum holdt, men det er jo ikke nok bare at sige, at man er enig, og så gå ned.

Det beslutningsforslag, Kristeligt Folkeparti har fremsat, synes vi er meget sympatisk. Der er ingen tvivl om, at vi alle kan identificere os med de problemer og de tanker, der ligger bag forslaget, og vi har naturligvis stor sympati for en erhvervsdrivende, der rammes urimeligt på grund af kortere eller længere tids vejarbejde eller andet arbejde uden for vedkommendes dør.

Vi deler også forslaget op i to dele, og jeg må sige om den første, at den vil blive meget dyr og kompliceret at gennemføre ved en egentlig lov. Jeg synes, det må være meget vanskeligt at sætte grænsen for, hvornår skal man udbetale en sådan kompenserende støtte, og hvornår man ikke skal gøre det, også fordi mange af de ting, der sker uden for den handlendes dør, jo er noget, som det er sagt tidligere, der kommer vedkommende til gode i løbet af det kommende år eller de kommende 14 dage, når problemerne

er løst eller der er lavet en gågade eller der måske er lavet et busstoppested udenfor – det er jo den største lykke, en handlende kan opnå. Derfor kan man sige, at det ikke er så enkelt, som det fremgår af beslutningsforslaget.

Og så vil jeg også erindre om, at der findes helt faste regler om, at man kan få erstatning, hvis man rammes unødvendigt. Vi har jo en erstatningslov, vi har en ekspropriationslov. Det mest kendte eksempel på, at disse love er blevet udnyttet, er, da de handlende ude på Lyngbyvej i sin tid i en lang, lang periode ikke kunne få kunder ind i butikkerne på grund af Lyngbyvejs gennembrud.

Der var en advokat, Poul Schlüter, der førte sagen for dem og vandt den flot. Det er et eksempel på, at man altså kan få sin ret, når man er blevet behandlet urimeligt.

Derfor må vi afvise forslaget og sige, at de rammer, de muligheder, der findes i dag, er tilstrækkelige.

Med hensyn til den anden del, om at pålægge offentlige myndigheder pligt til at forhåndsinformere borgerne, så er jeg tilfreds med det svar, trafikministeren har givet. Jeg må sige også af egen erfaring, at jeg synes faktisk, informationsniveauet ligger på et ganske højt niveau – jeg havde nær sagt »level«, men det er jo helt forkert. Jeg synes, man må sige, at der informeres pænt, når der skal ske noget, og det skal naturligvis gøres.

Jeg synes, at det til gengæld er de handlendes pligt at meddele systemet det, hvis ikke det bliver gjort ordentligt. Men min fornemmelse er, at i stadig højere grad er den ting på plads. Det er klart, at kommer der eksempler, hvor det ikke er tilfældet, så må ministeren eller den kommune, det sorterer under, sørge for, at der bliver uddelt næser i passende omfang.

Jeg synes altså, at det fungerer godt i dag, og derfor må vi afvise forslaget.

Birthe Hansen (SF):

Hvis meningen med forslaget havde været, at alle, der led et indtægtstab, som det offentlige var skyld i, skulle have erstattet dette indtægtstab, så kunne det da godt være, at vi havde haft en vis sympati for det. Det skal jeg ikke uddybe nærmere, men det kunne være.

Men det er jo ikke det, der er meningen med forslaget. Dermed være ikke sagt, at vi ikke har sympati for de erhvervsdrivende i dette land.

[Birthe Hansen]

Men ligefrem at tage dem ud særskilt og ændre loven om dagpenge, som disse erhvervsdrivende jo godt kan opnå ved tab af arbejdsindtægt, når de er forsikret som selvstændige, kan vi ikke rigtig medvirke til at gennemføre.

Med hensyn til den anden del af forslaget, som handler om myndighederne, har vi helt klart indtrykket af – det er muligt, at vi tager fejl – at stat, amter og kommuner gør, hvad de kan for ikke at genere og for at informere erhvervsdrivende og alle andre borgere. Men skulle det vise sig, at vores indtryk, vores opfattelse er forkert, vil vi da meget gerne være med til, hvis vi på nogen måde kan det, gennem udvalgsarbejdet at ændre dette.

Vi er kede af, at vi skal afvise dette forslag fra Kristeligt Folkeparti, men jeg synes, at det rejser utrolig mange spørgsmål, som det også er blevet nævnt af Socialdemokratiets ordfører.

Der er også spørgsmålet om, hvad dette vil koste i kroner og øre. Det har man ikke fra Kristeligt Folkepartis side det allerringeste bud på.

Desuden opfatter jeg forslaget som ret så bureaukratisk. Man kunne blive en lille bitte smule bange for, at den periode, hvor den erhvervsdrivende eventuelt følte sig generet af et pågående vejarbejde, ville kunne blive længere, hvis man skal igennem klager og alle mulige andre instanser først.

Det med at presse kommunerne økonomisk, som jeg sagde før, så vejarbejdet blev udført hurtigere, fordi erstatningen så ville blive mindre, har jeg lidt problemer med. Hvad nu hvis vejarbejdet forlænges på grund af, at vejrliget er dårligt? Hvad så?

Svend Heiselberg (V):

Jeg tror, at når de forskellige ordførere har kommenteret beslutningsforslaget, så vil Kristeligt Folkeparti opleve, at vi hver især har givet udtryk for meget stor sympati. Men der er måske ikke så meget at have den i.

Jeg må sige, at Venstre også har meget stor sympati for den tanke, der ligger bag beslutningsforslaget, for vi kender vel alle eksempler på vejarbejde, der i længere tid har lagt hindringer i vejen for forretningsfolk. Selvfølgelig er det generende. Men det er klart, som det også har været nævnt, at det heller ikke er uden problemer, hvis man senere skulle lave et lovforslag herom.

Vi har drøftet det i Venstre – det har vi gjort nogle gange – også på baggrund af, at vi har fået henvendelser fra folk om, at de har følt sig generet af langvarige arbejder uden for deres forretninger. Vi må sige, at det er nødvendigt, at man tager hensyn til planlægningen, når man laver den slags vejarbejder, at man forsøger at lave det på tidspunkter, hvor det er til mindst gene. Det er nogle ting, som man omkostningsfrit godt kan tage hensyn til.

Jeg ved ikke rigtig, om de handlende har så meget at sige tak for, når der er blevet lavet gågader og parkeringspladser. Mig bekendt har de handlende rent faktisk selv betalt store beløb til parkeringspladser og til gågader osv., så de har vel egentlig ikke så meget at sige tak for, hvad det angår.

Vi har som andre betænkeligheder ved at lovfæste det her.

Som det er blevet nævnt, er der da heldigvis eksempler på, at man har kunnet vinde en sag, når arbejdet har strakt sig over meget lang tid og har været til meget stor gene for forretninger. Hvis der er instanser, der foretager opgravning af gader eller andre ting, der kan være til gene for forretningsindehavere, håber vi, at man fortsat vil kunne anlægge retssag og også vinde den, hvis det ikke har været hensigtsmæssigt.

Venstre må med disse ord afvise beslutningsforslaget.

Annette Just (FP):

Hvis jeg må tilslutte mig sympatikoret.

Det, jeg har hørt, er, at alle partier har sagt præcis det samme. Jamen vi er enige i, at det kan være et stort problem og til gene for butikker, når der bliver lavet noget lige uden for deres dør. Men vi er også mere eller mindre enige i, at der faktisk bliver gjort noget i dag, at domstolene har den mulighed, og at de skønner fra sag til sag.

Jeg har prøvet at spørge mig rundt og se, om det, der bliver gjort, så også er rimeligt, og fået at vide, at det er det bedst opnåelige.

Hvis man laver en sådan lovgivning, som lægger det fast i en detaljeret form, vil der måske være nogle, der vinder lidt ved det, men flere, der taber ved det.

Derfor vil vi holde fast i den erstatningslov, vi har i dag. Vi ønsker ikke noget detaljeret, som skal passe lige præcis til alle mennesker.

[Annette Just]

Men da der nu er flere, der har delt beslutningsforslaget op i to, vil jeg også gøre det og sige: Jamen selvfølgelig er det fornuftigt, at de offentlige myndigheder siger til i forvejen og prøver på at lægge arbejdet på et fornuftigt tidspunkt, når der skal laves noget lige uden for en butiksdør. Det er det absolut også mit indtryk at i hvert fald kommunerne gør deres allerydste for.

Men jeg er også meget tilfreds med, hvad ministeren sagde, nemlig at man vil give dem en bemærkning om, at det selvfølgelig også skal fortsætte. At det måske også skal forbedres en del, når det gælder amt og stat, skal jeg ikke kunne sige, men når det gælder kommunerne, er det mit absolutte indtryk, at de gør alt, hvad de kan, for ikke at genere hinanden.

Lysholm Christensen (KRF):

Jeg skal begynde med at takke de mange medlemmer af sympatikoret for deres venlige ord, men derudover er der selvfølgelig ikke så voldsomt meget at takke for, for tilslutningen til beslutningsforslagets gennemførelse var jo ikke særlig tydelig fra nogen side.

Jeg vil gerne knytte et par kommentarer til intentionerne bag dette beslutningsforslag.

Vi er ikke i tvivl om, at de kommunale, amtskommunale og statslige myndigheder, som foretager sådanne arbejder, tager hensyn til de handlende rundt omkring. Jeg tror også, at der bliver informeret i meget høj udstrækning, men vi får trods dette en lang række eksempler på, at små forretningsdrivende – det er specielt dem, vi tænker på – føler, at de kommer i klemme, at de får en omsætningsnedgang, og at deres lille virksomhed er truet af langvarige ledningsarbejder.

Vi har skrevet i beslutningsforslaget, at det er noget med en grænse på en måned. Det er altså ikke de små ting, vi her tænker på. Det er ikke de pludseligt opståede brud på en vandledning, som kan repareres i løbet af en dags tid, men det er de langvarige arbejder, som for os at se trækker unødigt ud. Man har måske en forestilling om, at det er økonomisk mere forsvarligt at lægge fjernvarme ned i hele gaden på én gang frem for at dele den op i nogle bidder og få det afsnit afsluttet i en fart, og dermed kan det trække længe ud. Vi føler virkelig, at der er et problem, som bør løses.

Dernæst vil jeg gerne knytte et par kommentarer til de enkelte indlæg, der er kommet herfra, og først til trafikministeren.

Hvad angår spørgsmålet om, at det skulle være dyrt for skatteborgere og for brugere fra forsyningsselskaberne at indføre en sådan ordning, vil jeg gerne sige, at det er klart, det vil blive dyrere at foretage disse arbejder, hvis der skal udbetales erstatning. Men her må hensynet til den forretningsdrivende dog tælle stærkere, for her er det en virksomheds eksistens, der er tale om. Det kan ikke være meningen, at en virksomhed skal trues, fordi den slags arbejder skal udføres; der må være en solidarisk hæftelse, for at sige det på den måde.

Vi føler ikke, at de nugældende regler om information er tilstrækkelige. Det er ikke en pligt. Det er noget, man gør i langt de fleste tilfælde, det er vi klar over, men pligten er der ikke, og den vil vi gerne have lovfæstet.

Det er naturligvis rigtigt, som det blev sagt, at der allerede i dag udbetales erstatninger efter domstolsafgørelser, men hvad hjælper det, hvis nøglen er drejet om, inden man kommer så langt i systemet?

Fru Eva Fatum vil jeg gerne takke for sympatien for første del og en mere positiv tilslutning til anden del. Der blev stillet nogle konkrete spørgsmål, og dertil vil jeg gerne svare, at vi tænker på enkeltpersoner i denne sammenhæng, og det understreges også af, at vi skriver, at erstatningen skal beregnes i lighed med reglerne for beregning af dagpenge til selvstændigt erhvervsdrivende.

Tilbagebetaling af erstatning, hvis anlægget er til fordel for den pågældende, har vi ikke forestillet os, for vi mener ikke, at det vil være ret mange tilfælde, hvor man kan måle nogen speciel fordel ved et sådant anlægsarbejde.

Vi har ikke forestillet os, at disse bestemmelser skulle tages i brug ved omfartsveje og den slags større anlæg, for det er vel ikke almindeligt, at en lille forretning ligger et sådant sted, og hvis der er tale om arbejde af den størrelse, mener jeg, at helt andre erstatningsregler automatisk ville træde i funktion.

Også hr. Flemming Hansen vil jeg gerne takke for sympatien, men der var jo altså heller ikke meget andet end sympatien i hr. Flemming Hansens indlæg. Jeg kan ikke helt dele hr. Flemming Hansens tilfredshed med, at informationen er helt på plads alle steder.

[Lysholm Christensen]

Fru Birthe Hansen forstod jeg på den måde, at der allerede nu er regler, som sikrer, at der udbetales dagpenge. Det er rent faktisk således, at det kun er i det tilfælde, hvor man er totalt afskåret fra at få arbejdsindtægt. Her tænker vi jo netop på, at man kun delvis er afskåret, forstået på den måde, at adgangen til butikken f.eks. er blevet besværliggjort i en sådan grad, at der kommer få kunder i butikken. I den situation mener vi ikke at den erhvervsdrivende er dækket ind.

Endelig vil jeg gerne sige til hr. Svend Heiselberg, at det jo netop er langvarige arbejder, vi tænker på. Og hvis dette forslag kunne have den virkning, at entreprenørerne blev tilskyndet til at få arbejdet afsluttet inden for en måned, var problemet jo løst; og så var der heller ingen penge i det. Så et af vore hovedmål med forslaget er netop at lægge et pres på de myndigheder, som skal stå for arbejdet, og dem, der skal udføre det, at det sker på en hurtig og effektiv måde, så der ikke er nogen, der får langvarige gener af det.

Gågader er jo igen en kategori for sig. Hvis man beslutter at etablere en gågade i en by, er det jo noget, der sker efter forhandling med den pågældende handelsstandsforening, og det mener vi falder helt uden for det, vi har i tankerne med vores beslutningsforslag; det er ikke traditionelt lednings- og kloakarbejde.

Alt i alt må jeg konstatere, at sympatien var stor, men tilslutningen var ringe. Vi vil nu lade udvalget behandle beslutningsforslaget og afvente dets videre gang.

Trafikministeren (Knud Østergaard):

Det er først og fremmest fru Eva Fatums bemærkninger om information, der kalder mig herop. For så vidt jeg er orienteret, er der ingen sinde indløbet nogen klage til Trafikministeriet om, at kommunerne har udvist forsømmelighed på dette område.

Men det er selvfølgelig ikke ensbetydende med, at det ikke kan være tilfældet. Og hvis man virkelig over for mig kan påvise et behov for bedre orientering, når det drejer sig om igangsætning af større vejarbejder og ledningsarbejder, er jeg villig til at tage emnet op i form af et cirkulære, men det skal være så nemt som overhovedet muligt, så det ikke medfører yderligere administration.

Jeg synes, man skal drøfte dette spørgsmål, og jeg er meget villig til at komme til en forhandling og medvirke til at finde en løsning til gavn for borgerne, men uden at vi får den helt store lovmaskine sat i gang med deraf følgende produktion af papirmateriale.

Eva Fatum (S):

Jeg hørte trafikministerens udtalelse, som om jeg ikke mente, at informationen var god nok. Jeg sagde netop, at forhåndsinformation allerede sker i stor udstrækning i dag efter de oplysninger, jeg er i besiddelse af.

Derfor mener jeg sandelig også, det er ganske udmærket at gå videre med selve den eventuelle bedre koordinering af vejarbejder, der kan ske. Jeg siger ikke, at det ikke er godt nok, men måske kan det blive bedre.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Fjerde næstformand (Poulsgaard):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Erhvervsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

*Meddelelser fra formanden:***Fjerde næstformand (Poulsgaard):**

Der er ikke mere på dagsordenen.

Der er foretaget ændringer i følgende udvalg:

Nordisk Råd (31/10 90):

Udtræder: Bjørn Westh (S)

Nyt stedf.: Ole Vagn Christensen (S)

Udvalget til Valgs Prøvelse (30/10 90):

Udtræder: Kirsten Lee (RV)

Nyt medl.: Larsen-Ledet (RV)

Udtræder: Jette Pors (CD)

Nyt medl.: Emmert Andersen (CD)

[Fjerde næstformand]**Skatteudvalget (30/10 90):**

Udtræder: Jens Thoft (SF)

Nyt medl.: Birte Lau Pedersen (SF)

Forsvarsudvalget (30/10 90):

Udtræder: Jens Thoft (SF)

Nyt medl.: Birte Lau Pedersen (SF)

Markedsudvalget (30/10 90):

Udtræder: Jens Thoft (SF)

Ny stedf.: Birte Lau Pedersen (SF)

Erhvervsudvalget (30/10 90):

Udtræder: Bjørn Westh (S)

Nyt medl.: Ole Vagn Christensen (S)

Landbrugs- og Fiskeriudvalget (30/10 90):

Udtræder: Bjørn Westh (S)

Nyt medl.: Ole Vagn Christensen (S)

Markedsudvalget (30/10 90):

Udtræder: Bjørn Westh (S)

Nyt medl.: Dorte Bennedsen (S)

Folketingets næste møde afholdes i morgen, torsdag den 1. november 1990, kl. 10.00.

Angående dagsordenen skal jeg henvise til den i salen opslåede dagsorden.

Mødet hævet kl. 16.13
